Ne možemo da zamislimo kakav bi nam život bio bez govora. Sa nestrpljenjem očekujemo da beba progovori i sa uzbuđenjem posmatramo kako malo dete uči da govori.

Bebe se rađaju bez sposobnosti govora. Znamo da više obraćaju pažnju na govor, nego na ostale zvuke, posebno na govor majke koji su već slušale iz materice. Međutim, ono što izlazi iz bebinih usta je prilično slučajno. Vremenom stiče kontrolu nad onim što je slučajno izgovorila. Primećuje da nekad proizvodi zvukove koje čuje. Nekad se i okolina oduševi na bebine zvuke: "Rekla je mama, hajde kaži ponovo ma-ma". Beba počinje da izgovara ono što joj je najzgodnije, a to je uglavnom ba-ba-ba, da-da-da, ta-ta-ta. Ovi slogovi označavaju početak tepanja, koje se obično javlja oko četvrtog meseca starosti. Beba uživa u pravljenju zvukova, ali to nije govor, jer njime ne izražava određenu želju.
Sledećih nekoliko meseci beba se zabavlja tonom i muzičkim kvaliteom onoga što izgovara. U to vreme tepa u ritmu jezika koji se govori u njenoj porodici. Sa oko devet meseci kombinuje zvukove i izgovara ih u razlicitim tonovima. ta-ba-ja. To se naziva periodom nejasnog govora. Iako nama to lici na neki poseban jezik, te složenice zapravo ništa ne znače. Oko prvog rođendana beba shvata da reči koje čuje od roditelja nešto znače (mleko, mama, sok...). Kao u učenju bilo kog jezika kod odraslih razumevanje dolazi pre sposobnosti izgovaranja reči. Ubrzo nakon razumevanja beba pokusava da iskoristi zvukove koje je ranije pravila da bi izgovorila reč koja nešto znači. To je faza od jedne reči. U početku se te reči odnose na voljene stvari (mama, tata, mleko). Kasnije izgovara reči koje označavaju radnju (ide, jede), lepe gestove (pa-pa) i prideve (lepo, hladno). U ovoj fazi beba pokušava jenom reči da prenese čitavi poruku. Nekada je to lako: mleko znači gladna sam. Češće dolazi do nerazumevanja i frustracije i roditelja i bebe.
Obično prolazi oko šest meseci da bi beba stara oko godinu ipo shvatila da može da kombinuje dve reči. Faza od dve reči je ista u svim jezicima. Sve bebe kombinuju imenicu i glagol (beba ide) ili zamenicu i imenicu (moje mleko). To je veliki korak koji olakšava razumevanje i motiviše bebu da se potrudi da saznaje značenje novih reči. Dvogodišnje dete može da nauči svaka dva sata po jednu reč.
Kad jednom shvati princip govora dete počinje da sastavlja reči neverovatnom brzinom i zadivljujućom gramatičkom tačošću. Pravi tačne pretpostavke o tome kako se stvaraju nove reči i kako se one sklapaju. Polaze od opšte pretpostavke i vremenom je prečišćavaju. Ukapiraju na primer da se množina pravi dodavanjem slova i, pa kažu čoveki, a ne ljudi. Ne morate da ispravljate dete. Ubrzo ono zaključi da pravilo može da ima izuzetke i popravlja svoj govor.